

El toc de les ànimes al dia dels morts
renova endins del ànima quan un el sent
en la cara pagral allà d'ont s'ha nascut
i s'ha viscut els anys de la infantesa.

Les campanades sonen grones en la quietut
del poble quiet i en les parets pures, de
la casa nadius angoradises de les ànimes,
~~simples~~ persones bones que hi vivian
en la simplicitat de la honradera en el
Temps passat.

En aquestes dies i hora dius aquestes
blanques parets se'n renova la figura del
pare i de la mare, dels germans meus,
en la infantesa. La mare, guardiana i
mestressa de la casa ordenadora, austera
regina de la família ab olor de roba blan-
ca de calaixera, guardadora, regina de
la casa mentre durant els llargs viatges
del pare pels amples mars d'Amèrica. Després
veig a vèll el pare arribant ab olor de
mar salada, el veig al cap del llarg
carrer de cases netes i humils, després
de mesos d'absència quan moroltes, els
fills corrien a bressar la mare mentre

ell brandant el cap perana coses profundes
 en el fons de l'ànima. I el veiem
 assegut en la taula allargada mes ample-
 ment parada que en els dies de sa ausen-
 cia; i veiem el gat de cap gros, ab
 front fidel, fregar la tiron del pel de
 un costat, l'altre contra les canes del
 llomo arrinat de nou esperant la noia, i
 na d'arivada, mentre els petits callats
 amiti temoreu, mirem, escoltem aquell
 home colrat pel sol, la vel marina
 i sembla tot un nou nou havi entret
 a cora, o que la cora i havi exemplat
 a sapant blons, i raleades del atllat
 tocha, que contemplen ^{els} pagros versos
 que'l pare descriu com com viscada, estimada,
 i els germans mes gran que ja l'han acompanyat en
 viatge, canten a veu per a mactare la roba
 i avui a donar el torn pel carrilal pera
 Trovar la noia alta espiçada ab la miqueta
 amorada i romiada allí prop del tirni
 demant la blava una gestura, en la veblum
 dels primers estels purissims en l'altre

immensitat mes quieta del cel amplíssim.

La diada del mort
en una cosa general